

**Міністерство освіти і науки України
Ministry of Education and Science of Ukraine
Близькосхідний технічний університет
(Middle East Technical University (METU) (Turkey)
Венеціанський Університет Ка-Фоскарі
(Ca' Foscari University of Venice) (Italy)
Інститут філософії НАН України
Institute of Philosophy of the National Academy of Sciences of Ukraine
Національний педагогічний університет імені М.П. Драгоманова
M.P.Dragomanov National Pedagogical University
Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара
Oles Honchar Dnipro National University**

ОСВІТА І НАУКА У МІНЛИВОМУ СВІТІ: проблеми та перспективи розвитку

**МАТЕРІАЛИ
II Міжнародної наукової конференції**

27-28 березня 2020 р.

Частина I

**Proceedings of the Second International Scientific Conference
Education and Science in a Changing World:
Problems and Prospects for Development**

**Dnipro, Ukraine
March 27-28, 2020
Part I**

**Дніпро
2020**

Редакційна колегія:

Оковитий Сергій Іванович, д.х.н., проф., проректор з наукової роботи Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара.

Токовенко Олександр Сергійович, д.філос.н., проф., декан факультету суспільних наук і міжнародних відносин Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара.

Трампус Антонію, доктор наук з історії, професор Департаменту лінгвістики та порівняльних культурних досліджень Венеціанський Університет Ка-Фоскарі (Ca' Foscari University of Venice), Італія.

Октай Танзевер, доктор філософії з політичних наук, професор, декан факультету міжнародних відносин Близькосхідного технічного університету (Middle East Technical University (METU)), м.Анкара, Турція.

Іщенко Ігор Васильович, д.політ.н., доц., завідувач кафедри міжнародних відносин Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара.

Хамітов Назіп Віленович, д.філос.н., проф., провідний науковий співробітник відділу філософської антропології Інституту філософії ім. Г.С. Сковороди НАН України

Крилова Світлана Анатоліївна, д.філос.н., проф., завідувач кафедри філософської антропології Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова

Висоцький Олександр Юрійович, д.політ.н., проф., професор кафедри міжнародних відносин Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара.

Кривошеїн Віталій Володимирович, д.політ.н., проф., завідувач кафедри соціології Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара.

Третяк Олексій Анатолійович, д.політ.н., доц., завідувач кафедри політології Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара.

Окороков Віктор Броніславович, д.філос.н., проф., завідувач кафедри філософії Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара

Ключник Руслан Максимович, к.політ.н., доцент кафедри міжнародних економічних відносин та економічної теорії Університету імені Альфреда Нобеля.

Міхейченко Марія Анатоліївна, к.політ.н., доц., доцент кафедри міжнародних відносин Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара

О 72 Освіта і наука у мінливому світі: проблеми та перспективи розвитку. Матеріали II Міжнародної наукової конференції. 27-28 березня 2020 р., м.Дніпро. Частина I. / Наук. ред. О.Ю.Висоцький. — Дніпро: СПД «Охотнік», 2020. — 354 с.

У збірник вміщено матеріали II Міжнародної наукової конференції «**Освіта і наука у мінливому світі: проблеми та перспективи розвитку**», що присвячені осмисленню найбільш важливих наукових та освітніх проблем сучасності, окресленню перспектив їх вирішення, розробці стратегій подальшого розвитку наукового та освітнього потенціалу в світовому контексті, узагальненню досвіду викладання та визначенню шляхів реалізації виваженого підходу до оптимізації освітніх практик з огляду на нові виклики та кращі світові досягнення. Рекомендовано для студентів, аспірантів і викладачів вищих навчальних закладів, науковців.

© Колектив авторів, 2020

© ДНУ ім. Олеся Гончара, 2020

турботою кожного вчителя. Головне знайти у кожного учня позитивне і на цьому будувати свої відносини з ним. Вчителю необхідно подбати про самопрезентацію, але робити це ненав'язливо. Творчий підхід до аналізу ситуації і прийняття рішення ґрунтується на вмінні приймати роль іншого: учня, батьків, колег, без цього неможлива наша педагогічна діяльність.

Обговорювати тему психологічних аспектів роботи з дітьми для досягнення ефективності навчання можна нескінченно, тому що у кожного з нас є свої напрацювання, свій педагогічний і життєвий досвід. Не слід забувати, що вчитель постійно повинен удосконалюватися і працювати над собою, що тісно пов'язано з оптимізацією навчального процесу та наданням належної уваги психології дитини.

Список використаних джерел

1.<https://kpl-psyholog.at.ua>. 2.<http://ru.osvita.ua/>

***О. В. Царьов, Л. В. Усенко,
А. А. Кріштафор, О. М. Машин, О. В. Білоцерковець***

СУЧАСНА МЕТОДОЛОГІЯ НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ НАВИЧКАМ СЕРЦЕВО-ЛЕГЕНЕВОЇ РЕАНІМАЦІЇ

Оволодіння практичними навичками діагностики розвитку критичного стану і зупинки кровообігу, а також проведення серцево-легеневої реанімації є базовим в навчанні студентів медичних вузів та лікарів інтернів, незалежно від обраної ними спеціалізації.

Критичними точками навчання навичкам реанімаційних заходів виступають чотири основні моменти: 1) мінімальний часовий проміжок необхідний для діагностики зупинки кровообігу і прийняття рішення про початок проведення серцево-легеневої реанімації; 2) обов'язкове відпрацювання практичних навичок на манекенах; 3) навчання студентів спільній роботі в команді; 4) повторні цикли навчання студентів на різних курсах, з метою забезпечення надійної ретенції придбаних навичок серцево-легеневої реанімації.

Основним методом навчання серцево-легеневої реанімації, є практичне заняття з викладачем і відпрацювання навичок на фантомах. Додатковими формами навчання можуть виступати перегляд студентами відеофільмів з проведенням інструктором серцево-легеневої реанімації або використання програмних імітаційних навчальних продуктів на смартфоні, в останньому випадку це важливо для самоповторення пройденого матеріалу.

В цілому навчання серцево-легеневої реанімації повинно будуватися на наступних принципах. Початковий виклад теоретичного матеріалу простою, зрозумілою мовою з постійними повторами, використовуючи зорове сприйняття в навчанні (слайди), що дозволить студентам швидко зрозуміти суть проблеми та шляхи її вирішення. При цьому теоретичний виклад має бути коротким, оскільки другим етапом, який забезпечує запоруку успіху навчання реанімаційним заходам є відпрацювання кожним студентом практичних навичок на манекенах з виправленням і обговоренням допущених помилок.

Після первинного оволодіння навичками серцево-легеневої реанімації третім етапом є підготовка студентів до командної роботи. Після обговорення сценарію критичного стану, який призвів до зупинки кровообігу переходять до командної роботи. На одному манекені повинні відпрацьовувати навички не більше 4-х чоловік: один проводить компресію грудної клітини, другий забезпечує відновлення прохідності дихальних шляхів та вентиляцію, третій забезпечує венозний доступ

та введення фармакологічних препаратів, а четвертий студент - є лідером команди, який координує дії всіх членів і контролює правильність їх виконання. З наступною зміною функцій усіх учасників команди.

Відпрацювання практичних навичок необхідно проводити до тих пір, поки кожний студент не оволодіє досконало навичками виконання відповідних реанімаційних заходів.

Після первинного навчання навичкам серцево-легеневої реанімації рекомендується самопідготовка і самоконтроль з подальшою повторною перевіркою викладачем правильності виконання практичних навичок на манекенах. Важливим є формулювання критичних помилок, поява яких неприпустима при подальшій оцінці оволодіння навичками серцево-легеневої реанімації.

О. В. Цибульська

АКТУАЛІЗАЦІЯ ПРОБЛЕМИ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ДО ФОРМУВАННЯ В УЧНІВ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ КУЛЬТУРИ ЗДОРОВ'ЯЗБЕРЕЖЕННЯ

Сучасна освіта у галузі здоров'я, фізичне і психологічне благополуччя, соціальна згуртованість (оскільки саме ці галузі проголошені ЮНЕСКО у 2014р. ключовими компетентностями XXI століття, які безпосередньо стосуються здоров'я, безпеки та соціальної інтеграції) набувають важливого значення та визначається як пріоритетний напрямок розвитку. Оновлену Рамкову програму ключових компетентностей для навчання протягом життя було схвалено Європейським парламентом (2018 р.), серед яких названо компетентність особисту, соціальну, навчальну, де також передбачено навчання у галузі здоров'я, безпеки і соціального благополуччя.

Модернізація закладів вищої освіти зумовлена входженням України до єдиного освітнього простору, наближенням до європейських зразків, потребою досягнення високої якості освіти, стандартизацією підготовки фахівців педагогічної галузі.

Серед наукових досліджень, які репрезентують здоров'язбережувальну стратегію у процесі підготовки майбутніх учителів до професійної діяльності, праці Б.Долинського, О. Діканової, Н. Карапузової, Л. Сливки та ін. Теоретико-методичні основи формування культури здоров'язбереження, здоров'язбережувальної компетенції майбутніх педагогів, формування ціннісного ставлення до здоров'я знаходяться у колі наукових інтересів українських учених (Ю. Бойчук, О. Бондаренко, О. Соколенко, Л. Фенчак та ін.). У зарубіжних джерелах із окресленої проблематики науковці особливу увагу приділяють питанням підготовки педагогів до здоров'язбережувальної діяльності (J. Murray, E. Downes, A. Wenger та ін.).

Аналіз зазначеного вище доробку вчених, засвідчуючи наполегливість пошуків у розв'язанні проблеми збереження здоров'я майбутніх фахівців, формуванні умінь не тільки дбати про власне здоров'я, а й майбутніх учнів, став тлом для обґрунтування актуалізації проблеми підготовки майбутніх учителів до виховання в учнів початкових класів культури здоров'язбереження.

Актуальність порушеної проблеми – в об'єктивній потребі цілісної професійної підготовки майбутніх учителів початкової школи до виховання в молодших школярів культури здоров'язбереження і недостатній ефективності її реалізації у закладах вищої освіти, зокрема нерозробленості технології культури здоров'язбереження, модернізації змістовно-методичного забезпечення такої підготовки. Суперечність посилюється об'єктивною потребою українського суспільства загалом у підвищенні культури здоров'язбереження, світовими викликами, недостатньою увагою нашої держави до цієї проблеми, а також неналежним рівнем базової освіти відповідного змісту (теоретичних і методичних аспектів) як значущого